

În fața unei asemenea grozăvii, toți oamenii au început să se retragă și să alerge care încotro, însă și mai mare le-a fost mirarea când din pântecul apelor și-a făcut apariția, printr-un salt acrobatic, un pui de delfin argintiu cum nu se mai văzuse până atunci. Și, pentru ca lucrurile să fie și mai neobișnuite, la apariția delfinului, de parcă l-ar fi așteptat, Roua s-a oprit din țipat, a privit creatura și a început să-i vorbească. Bine, asta ar fi spus cine ar fi priceput acea limbă de bebeluși amestecată cu băluțe și sughituri.

– Gha, ghe, ia, ia, hi, chichiduuuu, a spus fetița și deodată marea s-a liniștit, iar delfinul, de parcă se auzise chemat, a privit-o fix și i-a răspuns:

– Ggu gu, hu ma, ia, iam chichidaaaa...

Iar fetița a început să rătă și să dea din piciorușe.

Însă nu doar ea era fericită, întreg puhoiul de oameni care urmărise minunăția a început să freacă de mirare și încântare. Ba, mai mult, toți bebelușii care erau prezenți acolo au început să arate cu degetul spre delfin și să dea din piciorușe fericiți. Tot acest spectacol a durat câteva minute bune, după care delfinul a mai făcut un salt și s-a întors în adâncul apelor.

Însă de fiecare dată când Luna credea că acel moment straniu trecuse și că putea continua ceremonia, totul era luat de la



nău, deocheată, spuneau gutile rele. De ce nu o forțează să intre în apă? Ce fel de părinți sunt? Este o mofturoasă, se auzeau alte voci pe la colțurile palatului. Dar, cu cât exista mai multă presiune în jurul ei, cu atât mai mult fetița se temea de apă. Și, chiar dacă părinții ei au făcut tot ce au putut să o ferească de ce spuneau cei din jur, le era imposibil să o apere de tot și de toate la nesfârșit. Chiar și copiii începuseră să râdă de ea, așa că Roua se ducea tot mai rar pe plaja cu nisip fin, astfel încât nici prietenul ei nu se mai arăta așa de des cum o făcea înainte.



Într-una din zile, pe când se aventurase gânditoare aproape de ape, Roua îl strigă cât putu de tare pe Hoa. Îi era dor de el, avea mare nevoie să îl vadă:

– Chichiduu, chichiduuu...

Însă nu primi niciun răspuns.

Ea așteptă o clipă, privind cu disperare întinderea de ape, și mai strigă o dată, și mai tare:

– Chichiduuu, chichiduuu...

Strigă atât de mult încât răguși, însă nici urmă de prietenul ei drag. Așa că se întoarse acasă cu lacrimi în ochi, convinsă că îl pierduse pentru totdeauna.

– Mamă, de ce se pierd prietenii? o întrebă Roua pe crăiasă în acea seară, în vreme ce stăteau pe terasa de sus a castelului, privind înspre stele.

Mama ei îi mângâie părul cu mult drag.

– Prietenii adevărați nu se pierd niciodată, iubita mea.

– Dar, dacă nu se pierd, unde se duc? întrebă Roua, făcând ochii mari.

– Fiecare are un drum al său. Unii se duc mai departe cu familiile lor, alții se duc să exploreze lucruri noi, alții se fac mari și își întemeiază propriile lor familii.

– Nu știu, mă gândeam că prea s-au iscat toate așa deodată cu mânia ta...

– Ha, hai că asta ar fi bună! răspunse Roua amuzată. Mie, căreia îmi este frică să fac un pas în apă...

– Și, apropo, de ce se întâmplă asta? întrebă mai departe papagalul care parcă uitase și de rime și de tot.

– Ce anume?

– De unde frica asta de apă?

– Nu știu... nu am știut niciodată... pur și simplu, când mă apropiu de apă, simt că mă arde...

– Te arde? Asta chiar că este un lucru ciudat... cum ar putea să ardă apa...?

– Nu îmi pot explica nici eu, răspunse Roua gânditoare, tare mi-aș fi dorit să pot fi și eu ca restul copiilor din Regatul Apelor, să mă pot juca în valuri, să alerg pe malul mării, să înot cu prietenii mei...

Deodată, își aduse aminte de Hoa.

– Of, oare ce s-o fi întâmplat cu prietenul meu? Unde-o fi?

– Nu-ți face griji! Dacă este cineva care îl poate găsi, sunt sigur că tu ești aceea, îi răspunse Galo încrezător.

